

почетъ, трѣбва да бѣде облѣченъ въ дрехъ-тъ, коѣто носи царя-тъ; да сѣдне на коня, на когото ѣзди царя-тъ; първия-тъ отъ велможи-тъ царскы да води коня и, по тоя начинъ като го проведе по всичкия градъ, да выка: „така бива почетенъ онзи, който служи вѣрно на царя!“—„Добрѣ,“ казалъ царя-тъ, „иди поскоро изготви всичко точно така, както каза. Самъ си ты, като първый велможа, ще возишь по всичкия градъ Мардохея, самага оногова Іудеапина, който всякога сѣди на врата-та на двореца ми. Но гледай, ничто да не забравишь.“ Аманъ отишълъ; той былъ длъженъ да облѣче Мардохея въ царскъ-тъ дрехъ, да го качи на богато-натруфенъ царскый конь, да води тоя конь за юздъ-тъ по всички-тъ улицы на градъ Сузъ и да выка: „така бива почетенъ онзи, който служи вѣрно на царя: „При врата-та на двореца слѣзълъ Мардохей отъ коня, съблѣкълъ своѣ-тъ прѣмѣнъ и сѣднѣлъ пакъ на обыкновенно-то си мѣсто. А Аманъ со срамъ и досадъ бързалъ да си иде дома съ наведенъ главъ.

ГЛАВА СП.

Погыбель Аманова.

Още не расказалъ Аманъ на женъ си и на пріатели-тъ си всичко-то, что ся случилось съ него, и дошли пратены-тъ отъ царя да го выкатъ да обѣдва у царицъ-тъ. Той отишълъ у неѣ наедно съ царя. Царя-тъ во время-то на обѣда былъ твърдѣ веселъ и казалъ: „Есѣпре, сега ми кажи просбъ-тъ си. Азъ щъ ѣ изпълнѣ непрѣмѣнно, ако бы просила и половинъ отъ царство-то ми.“ Есѣпръ отговорила: „господарю, ако съмъ намѣрила милость прѣдъ тебе, то моля ти ся, подари живота менѣ и на народа ми; зачтото ный всички сме осѣдены на смъртъ; насъ всички ны искать да уничтожать, да истребятъ отъ лице-то земно. Ако бы ны продали поне, като робы, тогава наше-то бѣдствіе бы было посносно, то-